

מדינת ישראל
משרד הפנים

חוזר האגף הכללי (אס' וסס/2/1)

שבט תשס"א
פברואר 2001

חוזר מסי 1/01

אל: ראשי העיריות
ראשי המועצות המקומיות
ראשי המועצות האזוריות

תוכן העניינים:

1. קביעת שכר ותנאים נלווים לראשי רשויות מקומיות וסגניהם בשכר ותנאי פרישתם
2. כהונת יושבי ראש המועצות ראשונות וועדות קרואות וסגניהם
3. כללים להכרה בדרשות מקומיות קולטות עליה לפי סעיף 14 לחוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וסגניו וכהונתם), התשלי"ה - 1975
4. כרית חול ללא היתר
5. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
6. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
7. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
8. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
9. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
10. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
11. אישור התקשרות בחוזים על פי חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשלי"ב - 1972
12. יצוג הולם לנשים במקום העבודה
13. עדכון שכר לעובדים הבכירים ברשויות המקומיות
14. אמות מידה לחיוב אישי בגין הוצאה שלא כדין
15. בקשות לדחית דיון בהליכים פליליים בשל הגשת בקשה להיתר או לתוכנית
16. שיקולים בהארכת מועדים על פי סעיף 197 (ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965
17. תכניות בסמכות ועדה מקומית

**(1). קביעת שכר ותנאים נלווים לראשי רשויות מקומיות וסגניהם
בשכר ותנאי פרישתם**

א. שכר: בתוקף הסמכות שהואצלה לי¹, אני קובע כי שכר ראשי הרשויות המקומיות וסגניהם (בשכר), לפי סעיף 129 לפקודת העיריות², סעיף 115 לצו המועצות המקומיות (א), התשי"א-1950³, סעיף 115 לצו המועצות המקומיות (ב), התשי"ג-1953⁴, וסעיף 33 לצו המועצות המקומיות (מועצות אזוריות), התשי"ח-1958⁵, וכל דין אחר, יהיה החל מיום **" בטבת התשס"א (1 בינואר 2001) כדלקמן:**

(1) שכר יסוד חודשי לראש רשות מקומית שהתחיל את כהונתו אחרי 10.11.98

גודל אוכלוסיית הרשות	שכר יסוד ראש ראשות בש"ח	אחוז משכר יסוד שר
250,001 ומעלה	29,346	100%
100,001-250,000	27,879	95%
50,001-100,000	26,411	90%
30,001-50,000	24,944	85%
20,001-30,000	23,477	80%
10,001-20,000	22,010	75%
7,501-10,000	20,542	70%
5,001-7,500	19,809	67.5%
2,501-5,000	19,075	65%
0-2,500	18,341	62.5%

* תוספת היוקר המעודכנת ליום 1.1.2001 עומדת על סך 3,243.31 ש"ח.

(2) שכר יסוד חודשי לסגן ממלא מקום וסגן ראש רשות מקומית בשכר שהתחילו את כהונתם אחרי 10.11.98

גודל אוכלוסיית הרשות	שכר יסוד ראש ראשות בש"ח	אחוז משכר יסוד שר
250,001 ומעלה	23,477	80%
100,001-250,000	22,303	76%
50,001-100,000	21,129	72%
30,001-50,000	19,955	68%
20,001-30,000	18,781	64%
10,001-20,000	17,608	60%
7,501-10,000	16,434	56%
5,001-7,500	15,847	54%
2,501-5,000	15,260	52%
0-2,500	-	-

* תוספת היוקר המעודכנת ליום 1.1.2001 עומדת על סך 3,243.31 ש"ח.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

(3) שכר יסוד חודשי : ראשי רשויות וסגניהם בשכר שהחלו את כהונתם לפני 10/11/98 והמשיכו לכהן לאחר תאריך זה.

דרגת השכר של הרשות המקומית	שכר יסוד לראש רשות מקומית	שכר יסוד לסגן ממלא מקום וסגן ראש הרשות המקומית
1א עיריות: ירושלים תל-אביב, חיפה ובאר שבע	29,346	28,466
א עיריות להן יותר מ - 100,000 תושבים	28,466	26,998
ב עיריות להן פחות מ- 100,000 תושבים	26,998	25,531
ג מועצות מקומיות לרבות מועצות אזוריות	25,531	24,064

* תוספת היוקר המעודכנת ליום 1.1.2001 עומדת על סך 3,243.31 ש"ח.

ב. גמלאות ותנאי פרישה:

(1) ראשי רשויות וסגניהם בשכר שהחלו את כהונתו אחרי 10.11.98, תנאי פרישתם יחושבו לפי טבלאות השכר א (1) ו- א (2), ויופרשו לקופות גמל לפי סעיף 47 לפקודת מס הכנסה (פנסיה צוברת) כפי שפורסם בחוזר מנכ"ל מס' 7 מיום 28/1/99.

(2) ראשי רשויות וסגניהם בשכר שהחלו את כהונתם לפני 10.11.98 והמשיכו לכהן אחרי 1.12.98, תנאי פרישתם החל מ- 1.12.98 יחושבו לפי טבלת שכר א(3), תוך צבירת גמלאות של 2% לשנה, לפי החלטת הרשויות המקומיות (גמלאות לראש רשות וסגניה) (תיקון) התשנ"ט - 1999 בכפוף להוראות המעבר בגין זכויות שנרכשו עד לתאריך זה.

ג. אש"ל גלובלי - האש"ל הגלובלי במסגרת תנאים נלווים, מעודכן לחודש ינואר 2001 עומד על סך 687 ש"ח.

ד. תחולת התשלום של שכר היסוד המעודכן היא מיום 1.1.2001.

(-)

דב גזית

המנהל הכללי

התשס"א () _____ 2001

- 1 י"פ 1715 התש"א, עמ' 1523.
- 2 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש, עמ' 197.
- 3 קי"ת התש"א, עמ' 178 ; קי"ת התשכ"ב, עמ' 303, התשמ"א, עמ' 191.
- 4 קי"ת התש"ג, עמ' 1174 ; קי"ת התשכ"ב, עמ' 2489
- 5 קי"ת התש"ח, עמ' 1266.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

2. כהונת יושבי ראש המועצות ראשונות וועדות קרואות וסגניהם

כידוע מדיניות משרד הפנים אשר הוכרה גם על ידי בית המשפט העליון הינה כי יש להימנע, ככלל, ממינוי יושבי ראש מועצות ראשונות וועדות קרואות וסגניהם מקרב תושבי המקום.

זאת על מנת לאפשר לגופים שבראשם עומדים אותם אנשים למלא את המשימות המוטלות עליהם מבלי שיהיו נתונים ללחצים ולהשפעות שונים, כמו גם על מנת להימנע ממתן עדיפות בלתי הוגנת לתושב המקום שמונה לתפקידו על ידי שר הפנים על פני מי שלא מונו לתפקיד כאמור, בבחירות שיערכו למועצת הרשות ולראשותה.

במשך השנים נתקל משרד הפנים בתופעה לפיה יושבי ראש וסגניהם שמונו, כאמור, כשאינם תושבי הרשות בה הם מכהנים העבירו את מקום מגוריהם לשוב לקראת הבחירות והתמודדו בהן.

על מנת למנוע תופעה זו, שאינה עולה בקנה אחד עם מדיניות משרד הפנים, מודיע המשרד כי כהונת יושב ראש מועצה ראשונה או ועדה קרואה וסגניהם אשר מונו כשאינם תושבי הרשות בה הם מכהנים תופסק לאלתר אם יעבירו מקום מגוריהם לתחומי הרשות בה הם מכהנים בתקופת השנה הקודמת לבחירות שיערכו במקום.

כמו כן מבקש המשרד להפנות תשומת הלב להלכה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון, לפיה דינו של ראש רשות מקומית ממונה (בין במועצה ראשונה ובין בוועדה קרואה) כדין עובד הרשות המקומית לענין חוק הרשויות המקומיות (הגבלת הזכות להיבחר), התשכ"ד - 1964.

(3). כללים להכרה ברשות מקומית קולטת עליה לפי סעיף 14 לחוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וסגניו וכהונתם), התשל"ה - 1975

הקביעה כי עיר היא רשות מקומית קולטת עליה לפי סעיף 14 נועדה לתת לרשות המקומית כלי להתמודדות עם מטלות מיוחדות הנובעות מהיותה רשות קולטת עליה, ואשר אינן קיימות ברשות מקומית אחרת. לשם כך נדרש לקבוע מהו מספר העולים, מקרב כלל אוכלוסיית הרשות המקומית, היוצר את אותן מטלות מיוחדות שאינן קיימות ברשות מקומית אחרת ואשר רצוי שיאפשרו בחירת סגן נוסף לפי סעיף 14.

הכללים דלהלן נקבעו בהתייחס למספר העולים ברשות המקומית ולוותק של העולה בארץ, זאת מתוך ההנחה כי כל שנת וותק בארץ, באופן טבעי, משמעותה כי העולה דורש התייחסות דומה יותר ויותר כמו אל כלל האוכלוסייה באותו מדרג סוציאקונומי.

הכרה ברשות מקומית קולטת עליה לפי סעיף 14 לחוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וסגניו וכהונתם), התשל"ה-1975

כללים להכרה ברשות מקומית קולטת עליה

1. בתוקף סמכותי לפי סעיף 14 לחוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וסגניו וכהונתם), התשל"ה - 1975 (להלן: **החוק**), הריני קובע כי רשות מקומית שבה 2.75% עולים מתוך כלל אוכלוסיית הרשות המקומית ביום הבחירות, תחשב לרשות מקומית קולטת עליה לפי סעיף 14 לחוק (להלן: **רשות מקומית קולטת עליה**)

בתום שנתיים מאז מועד הבחירות תיערך בדיקה מחודשת (להלן: **בדיקה מחודשת**) האם ישנם ברשות המקומית 2.75% עולים מתוך כלל אוכלוסיית הרשות המקומית אותה עת. במידה שהבדיקה העלתה כי הרשות המקומית הפכה לרשות מקומית קולטת עליה, ניתן יהיה לבחור סגן נוסף לפי סעיף 14 לחוק. במידה שנבחר סגן נוסף והרשות חדלה להיות רשות מקומית קולטת עליה, תופסק כהונתו של הסגן.

הגדרה

2. לענין זה **"עולים"** - לגבי עולי חבד העמים (למעט הרריים) או עולים אחרים:

1. 4.5% מהעולים שעלו 4 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
2. 25% מהעולים שעלו 3 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
3. 76% מהעולים שעלו 2 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
4. 95% מהעולים שעלו שנה לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
5. 100% מהעולים שעלו בשנת הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)

לגבי אתיופיים והרריים:

1. 10% מהעולים שעלו 5 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
2. 30% מהעולים שעלו 4 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
3. 50% מהעולים שעלו 3 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
4. 90% מהעולים שעלו 2 שנים לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
5. 95% מהעולים שעלו שנה לפני מועד הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)
6. 100% מהעולים שעלו בשנת הבחירות (או מועד הבדיקה המחודשת)

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

3.	בקדנציה הנוכחית, יופעלו הכללים כך שהבדיקה תיערך על פי הנתונים ביום כניסתם לתוקף של הכללים. בדיקה מחודשת לא תיערך אם מאז מינוי הסגן הנוסף כאמור בסעיף זה נותרו פחות משלוש שנים עד למועד הבחירות הבאות.	הוראת
שעה
4.	תחילתם של הכללים מיום קביעתם.	תחילה
5.	הקריטריונים להכרה ברשות מקומית קולטת עליה לפי סעיף 14 לחוק, שנקבעו ביום 28 לספטמבר 2000 בטלים.	ביטול

(-)
דב גזית

ט"ז בטבת, התשס"א (11 בינואר, 2001)

(4). כרית חול ללא היתר

אנו מבקשים להפנות תשומת לבכם לעמדתנו של היועץ המשפטי לממשלה בנושא הנדון. הרשויות המקומיות ומוסדות התכנון מתבקשים לפעול להגברת האכיפה בנושא זה, תוך שתוף פעולה עם גורמי האכיפה (משטרה, פרקליטות, גופים ירוקים) ולהימנע ממתן אפשרות, ולו בהעלמת עין, לביצוע פעולות בלתי מורשות של כרית חול, זאת נוכח נזקי התופעה והעובדה כי סיוע מכל סוג לפעולות אלה הינו בגדר סיוע לביצוע עבירה.

להלן פנייתו של היועץ המשפטי לממשלה:

"לאחרונה נתקבל בכנסת החוק לתיקון פקודת המכרות (מס' 7), התש"ס - 2000, המבטא מגמה של החמרת המדיניות ביחס לעבירות אקולוגיות ככלל, ולכריית חול בלתי מורשית בפרט. התיקון מעלה את רף הענישה בגין כרייה ללא רשיון, וקובע כי מעתה תוגדר עבירה זו, המעוגנת בסעיף 111(א) לפקודה, כפשע, שדינו 5 שנות מאסר. כן מאפשר התיקון נקיטת סנקציות מחמירות נוספות נגד העבריינים, כחלק מן המאבק בתופעה.

תיקון החקיקה נועד להגן ביתר נחישות על האינטרס הציבורי בשמירה על ערכי טבע ובמניעת הנוזקים הכלכליים והאקולוגיים הנגרמים מפגיעה בהם. כך, פגיעתה הרעה של כריית החול הבלתי חוקית מגעת כדי גרימת נזק ניכר לאוצר המדינה; ליתרת עתודות החול, ההולכות ואוזלות; לאיכות מי תהום; וכן לתשתיות ולבטיחות תעבורתית. זאת ועוד - התופעה הפכה זה מכבר ל"מכת מדינה", המפתחת סביבה תשתית עבריינית עניפה ומתנוכמת ואף תורמת ליצירת אוירה כללית של הפקרות, ללא פיקוח, בבחינת "איש הישר בעניו יעשה".

נוכח האמור, סברנו, כי בהמשך למגמה המחמירה שמסמן שינוי החקיקה, וכפועל יוצא הימנה, יש מקום גם להגברת פעולות האכיפה בשטח. זאת, בין היתר, ע"י ייזום מבצעים נקודתיים לתפיסתם והעמדתם לדין של עבריינים רצדיביסטים, הכורים חול ללא רשיון כדרך עיסוק, וכן תפיסת כל הרכב המשמשים לכך. לשם כך דרוש, כמוכן, שיתוף פעולה מידם של ראשי הרשויות המקומיות (בייחוד באזורים הרגישים - רחובות, אשקלון - אשדוד, חיפה) -

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

(5). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972,¹ שהואצלה לי,² הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם החברות הזוכות במכרז פומבי מס' בכ/ 48/2000 לביטוח בריאות כללי לעובדי הרשויות המקומיות בישראל ולגופים נלווים אחרים המסונפים לשלטון מקומי, שפורסם מטעם החברה למשק וכלכלה של השלטון המקומי בע"מ, במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

אישור זה בתוקף לשנה מיום חתימתו.

(-)
דב גזית
המנהל הכללי

ד' בטבת התשס"א (28 בדצמבר 2000)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

(6). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972,¹ שהואצלה לי,² הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם החברות הזוכות במכרז פומבי מס' 27/2000 "אספקת והתקנת ריהוט וציוד לתפוחי פיס", שפורסם מטעם מפעל הפיס, במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

אישור זה בתוקף לשנה מיום חתימתו.

(-)
דב גזית
המנהל הכללי

כ"ב בטבת התשס"א (17 בינואר 2001)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

(7). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972,¹ שהואצלה לי², הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם ספק אשר יזכה במכרז שיפורסם מטעם החשב הכללי, להזמנת טובין, שירותים ולביצוע עבודות, בשנת הכספים 2001, במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

(-)
דב. גזית
המנהל הכללי

כ"ח בטבת התשס"א (23 בינואר 2001)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

(8). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972,¹ שהואצלה לי², הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם החברות הזוכות במכרז פומבי מס' בא/1998/31 לביטוח מקיף מורחב לאוטובוסים צהובים, משאיות וכלי רכב מעל 4 טון שפורסם מטעם "החברה למשק ולכלכלה של השלטון המקומי סוכנות לביטוח (1992) בע"מ", במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

אישור זה בתוקף לשנה מיום חתימתו.

(-)
דב. גזית
המנהל הכללי

ז' בשבט התשס"א (31 בינואר 2001)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

(9). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972¹, שהואצלה ל², הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם החברות הזוכות במכרז פומבי מס' רכ/9/2000 לביטוח חיים, ביטוח נכות צמיתה וביטוח מחלות קשות לכבאים ועובדי איגוד ערים לכבאות שפורסם מטעם "החברה למשק ולכלכלה של השלטון המקומי סוכנות לביטוח (1992) בע"מ", במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

אישור זה בתוקף לשנה מיום חתימתו.

(-)
דב גזית
המנהל הכללי

ז' בשבט התשס"א (31 בינואר 2001)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

(10). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972¹, שהואצלה ל², הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם החברות הזוכות במכרז פומבי מס' עב/49/2000 לעבודות ביוב שפורסם מטעם "החברה למשק ולכלכלה של השלטון המקומי בע"מ", במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

אישור זה בתוקף לשנה מיום חתימתו.

(-)
דב גזית
המנהל הכללי

י"א בשבט התשס"א (4 בפברואר 2001)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

(11). אישור התקשרות בחוזים על - פי
חוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים) התשל"ב - 1972

בתוקף הסמכות לפי סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (מכרזים משותפים), התשל"ב - 1972,¹ שהוצאה לי², הריני מאשר כי רשות מקומית רשאית להתקשר בחוזה עם החברות הזוכות במכרז פומבי מס' כח/53/2000 להפקה ואספקת כרטיסי חניה מנייר מטעם "החברה למשק ולכלכלה של השלטון המקומי בע"מ", במחירים ובתנאים עפ"י תוצאות אותו מכרז, זאת בתנאי שהחוזה שייחתם הוא במסגרת התקציב המאושר של אותה רשות מקומית.

אישור זה בתוקף לשנה מיום התימתו.

(-)
דב גזית
המנהל הכללי

י"א בשבט התשס"א (4 בפברואר 2001)

1 התשל"ב, עמ' 155.
2 י"פ התשל"ד, עמ' 2153.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

12). ייצוג הולם לנשים במקום העבודה

מדינת ישראל פועלת בדרכים שונות להגברת השוויון בין המינים, לאחרונה נתקבל בכנסת תיקון-
לחוק שיווי זכויות האישה תשי"א-1951, המתייחס לנושאים שונים בהם עדיין קיימת אפליה
בין האיש לאישה.
לאור חשיבותם של נושאים אלו למערכת המוניציפאלית אני מוצא לנכון להביא בפניכם את
הסעיפים החדשים החשובים ביותר.

ס' 6 ג' לחוק:

(א) בגוף ציבורי ובעדות המכרזים והמינויים של גוף ציבורי, יינתן ביטוי הולם בנסיבות העניין,
לייצוגן של נשים בסוגי המשרות ובדירוגים השונים בקרב העובדים, ההנהלה, הדירקטוריון
והמועצה, ובלבד שאם לצורך ביצוע הוראה זו נדרשת העדפת אישה, תינתן העדפה כאמור
אם המועמדים בני שני המינים הם בעלי כישורים דומים.

(ב) נקבע בחוק כי ימונו להנהלה, לדירקטוריון או למועצה של גוף ציבורי נציגים או חברים
כלהלן, לא יחולו עליהם הוראות סעיף זה:
נציגים של גופים או של ארגונים המנויים באותו חוק, אלא אם כן לגוף או לארגון יותר
מנציג אחד;
חברים המכהנים בגוף בתוקף היותם נבחרים ציבורי;

(ג) בסעיף זה - "גוף ציבורי" - כל אחד מאלה:

1. רשות מקומית;
2. חברה עירונית, כהגדרתה בסעיף 21 לחוק יסודות התקציב, התשמ"ה-1985
3. תאגיד או גוף ציבורי אחר שהוקם בחוק;

השפעתו של התיקון על הליך קבלת העובדים הינו כדלקמן:

- 1) יש לדאוג לייצוג הולם לנשים בעדות המכרזים. אנו מבקשים מהרשויות המקומיות לדאוג
למינוי אישה כנציגת הרשות המקומית מקום שהדבר אפשרי.
- 2) בין מועמדים שונים - תינתן עדיפות לאישה מקום שברשות המקומית באותו סוג משרה
ו/או דירוג אין ייצוג הולם לנשים.

13). עדכון שכר לעובדים הבכירים ברשויות המקומיות

בהתאם לאמור בסעיף 3 לחוזר המשותף למנכ"ל משרד הפנים ולממונה על השכר והסכמי עבודה מיום 23.3.93 יש לעדכן את שכרם של העובדים הבכירים בעיריות. ברשויות המקומיות וברשויות האזוריות החל מיום 1.1.2001 להלן טבלת המשכורת המעודכנת:

<u>המשכורת בשי"ח</u> <u>החל מיום 1.1.2001</u>	<u>הדרגה</u>	<u>גודל הרשות על פי</u> <u>תחום גודל האוכלוסייה</u>
16,766	1	עד 2,500
18,606	2	5,000 - 2,501
20,655	3	7,500 - 5,001
22,931	4	10,000 - 7,501
25,460	5	20,000 - 10,001
26,851	6	30,000 - 20,001
28,322	7	50,000 - 30,001
29,871	8	100,000 - 50,001
31,501	9	250,000 - 100,001
33,230	10	250,001 ומעלה

(14). אמות מידה לחיוב אישי בגין הוצאה שלא כדין

1. סעיף 221 לפקודת העיריות (נוסח חדש) קובע כדלקמן:

"על-פי עצתו של רואה חשבון בפעולתו לפי סימן זה, יפסול הממונה כל פריט בחשבון שהוא בניגוד לדין ויחייב בו את האדם ששילם או שהירשה את התשלום הבלתי חוקי, וכן יחייב הממונה כל אדם האחראי לחשבון בכל סכום של חסר או הפסד שנגרמו בשל התרשלותו או התנהגותו הרעה או בכל סכום שהיה צריך להביא בחשבון ולא הביא ובכל מקרה כזה יאשר בכתב את הסכום המגיע מאותו אדם. הממונה יפרש בכתב את טעמי החלטתו בדבר הפסילה או החיוב וכן בדבר כל סכום שהכשיר, אם נתבקש לכך על ידי מי שנפגע בהחלטתו זן"

עוד נקבע בסעיף 223 לפקודה:

"אם אין לראות מתוך החלטות המועצה מי הוא חבר המועצה שהסכים להוצאה מסוימת, יראו כל חבר שנכח בישיבה שבה הורשתה ההוצאה כאילו הוא הסכים לה, כל עוד לא הוכיח את ההפך."

הסעיף המקביל לענין מועצות מקומיות, סעיף 189 לצו המועצות המקומיות (א), תשי"א-1950 קובע כך:

"(א) השר רשאי לזקוף כל הוצאה שאינה חוקית, או כל חלק ממנה, לחובתו של כל אדם שהוציא אותה או שהרשה להוציא אותה ויודיע על כך בכתב לכל אדם הנוגע בדבר והוא רשאי, תוך 30 יום מיום קבלת ההודעה, לבקש בכתב, לבטל או להפחית את החיוב; את החלטתו הסופית יודיע השר בכתב למבקש ולמועצה."

(ב) לא נתברר מהחלטותיה של המועצה מי מחבריה הסכים להוצאה פלונית, רואים כל חבר שנוכח בישיבה שבה נתאשרה ההוצאה כאילו נתן את הסכמתו לכך, עד שלא הוכיח היפוכו של דבר."

לגבי מועצות אזוריות נקבע בסעיף 84 לצו המועצות המקומיות (מועצות אזוריות), תשי"ח-1958:

"(א) מבקר החשבונות של המועצה יפסול כל הוצאה שאינה כדין ויצוין זאת כדין וחשבון לשר."

(ב) השר רשאי לזקוף כל הוצאה שאינה כדין או כל חלק ממנה לחובתו של כל אדם שהוציא אותה או שהרשה להוציא אותה. השר יודיע בכתב על החלטתו זו לאדם הנוגע בדבר ולמועצה, וכל אחד מהם רשאי, תוך שלושים יום מיום קבלת ההודעה לבקש בכתב לבטל או להפחית את החיוב. השר יודיע את החלטתו בכתב למבקש ולמועצה."

(ג) לא נתברר מהחלטותיה של המועצה מי מחבריה הסכים להוצאה פלונית רואים כל חבר שנוכח בישיבה בה נתאשרה ההוצאה כאילו נתן הסכמתו לכך, עד שיוכיח את ההפך."

2. עוד לפני כעשור קבע בית המשפט העליון כי הוראות אלה של החוק הן מבין החשובות בפקודת העיריות (ובדומה, בצווי המועצות המקומיות) וראוי כי יעשה שמוש בסמכויות המוקנות בסעיפים אלה למען תקויים ביקורת יעילה ומועילה על הפעולות הכספיות של הרשות המקומית ולמען הקפדה על סדרי מינהל תקינים.

עוד נקבע כי הכלי המתאים, והאפקטיבי לממוש ממצאי הביקורת הנערכת תדיר על הרשות המקומית, וליישום עקרונות המינהל הציבורי התקין על נבחרי הרשויות המקומיות ועובדיהן בתחום הכספי והתקציבי הוא סעיף 221 לפקודה, זאת לצד סמכויות נוספות המופקדות בידי שר הפנים והממונה וכי:

"הגיעה איפה השעה, כשמצויה תשתית עובדתית המצדיקה זאת, לאותת לראשי ערים ולחברי מועצת עיר כי אלה הנכשלים בהוצאת כספי הצבור שלא כדין ישלמו מכיסם...

אם מתקיימת תשתית עובדתית המצביעה על הוצאה שאין לה כסוי בפריט חשבון שאושר בתקציב והיא בלתי חוקית, הרי ראוי לו לממונה שיעשה שמוש בסמכותו ויחייב בו את האחראים לתשלום הבלתי חוקי להשיב לקופה הציבורית מכספם את הסכום שנגרע ממנה" (בג"צ 1065/89, גולני נ' שיש, מה (1) 441).

3. ביסוד הסדרים אלו עומדת התפיסה לפיה משרתי הציבור, בין נבחרים ובין עובדים, הינם נאמני הציבור, שהוענקו להם על-פי דין סמכויות נרחבות מכוחם יוכלו לקדם את עניני הציבור, אולם לצידן גם חובת שמירתן להבטיח שיפעלו, במסגרת תפקידם לטובת הציבור, בנאמנות במחויבות ובאחריות. הפרתה של חובה זו צריך שתהיה מלווה בסנקציה אישית כלפי המפר.

4. כך גם, ביחס למנהלים בחברה וביחס לשלוחים ונאמנים בסקטור הפרטי.

מבחינתן של החובות המוטלות על מגזרים אלה עולה כי הן נחלקות, ככלל לחובת זהירות, המחייבת את המנהל (או השליח, הנאמן וכד') לנהוג זהירות כשהוא עוסק בעניני החברה ולנקוט בכל האמצעים שמנהל סביר היה נוקט בנסיבות הענין ולחובת אמון, שענינה דרישה שהמנהל יפעל אך ורק לטובת קידום עניני החברה ולא לשם קידום עניניו או ענינים אחרים הזרים לטובת החברה.

הכלל הנהוג בהבחנה בין חובת אלה הינו כי כנגד חבות במסגרת הפרת חובת זהירות יכול נאמן או מנהל לבטח את עצמו וזאת אף במימון הגוף לו הוא חב חובה זו. משכך, עלויות חובת הזהירות יכולות ואף נופלות למעשה בחלק גדול מהמקרים על כתפי הארגון לו חבים חובה זו. לא כך הדבר בכל הנוגע לחובת האמון והפרתה.

5. הסנקציות אותן ניתן להפעיל כנגד המפר את חובת האמון או הזהירות הן, בעיקרן, בתחום הנזיקי - מתן סמכות בידי הארגון (או האדם) לטובתו אמור לפעול הנציג לתבוע ממנו לפצות את הארגון על ההפסדים או הנזק שנגרמו לו. זאת לצד סנקציה בתחום הפלילי.

6. סעיף 221 לפקודת העיריות איננו נותן ביטוי מפורש להבחנה המקובלת כיום בין חובת הזהירות לחובת האמון, יחד עם זאת מקריאת הסעיף עולה כי הוא מתייחס לשתי חלופות שונות.

האחת - מתייחסת למקרה של תשלום בלתי חוקי "...יפסול הממונה כל פריט בחשבון שהוא בניגוד לדין ויחייב בו את האדם ששילם או שהרשה את התשלום הבלתי חוקי.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

השניה - מתייחסת למקרה של גרימת חסר או הפסד שנגרמו לרשות בשל פעולתו של עובד או נבחר ציבור (... יחייב הממונה כל אדם האחראי לחשבון בכל סכום של חסר או הפסד שנגרמו בשל התרשלותו או התנהגותו הרעה...).

נראה שיש טעם רב לפרש סעיף זה ולקבוע כללים להפעלתו בהתייחס לנורמה הכללית, המבחינה כאמור בין חובת זהירות לחובת אמון, ותוך התאמה לה. עוד יש לתת את הדעת בקביעת הכללים ואמות המידה להפעלת סמכות זו לשוני הקיים בין הוראות סעיף 221 לפקודה החל על עיריות ובין ההוראות המקבילות בצוי המועצות המקומיות, החלות על מועצות מקומיות ואזוריות ואשר מתייחסות בעיקרן לחלופה הראשונה הכלולה בסעיף 221, הוצאה שאינה חוקית, ולא למקרה של גרימת חסר או הפסד לרשות בשל פעולה כלשהי.

7. כאמור, מהשוואת הסנקציות אשר ניתן להפעיל כלפי ממלאי תפקיד אחרים עליהם מוטלות חובות הזהירות והאמון לסמכות המוענקת לשר (ולממונה) לפי דיני הרשויות המקומיות עולה כי סמכות השר רחבה בהרבה הן בדרך הפעלתה והן בייעילותה.

ראשית, שלא כבתחומים האחרים, ענין לנו בסנקציה מינהלית, אשר השמוש בה נתון בידי השר (או הממונה). הסמכות לקבוע מהי הוצאה בלתי חוקית (או פעולה שנגרם בגינה חסר או הפסד), מהם המקרים בהם ראוי לחייב אדם חיוב אישי בגין הוצאה כזו ומהו סכום החיוב מסורה, בראש ובראשונה. לשר (או הממונה).

סמכותו של בית המשפט בביקורת על סמכות השר, מוגדרת בסעיף 225 לפקודה:

"(א) נראה לבית המשפט שהוצאת הסכום שחוייבו בו או את הסכום שהוקטן כאמור נעשתה בלא הרשאה או בעבירה על הוראת הפקודה זכאית העיריה לפסק דין על אותו סכום נגד האדם שהסכים או נראה כמי שהסכים להוצאה האמורה."

ביקורתו של בית המשפט, לפי סעיף זה דומה, במידה רבה לביקורת שמפעיל בית המשפט על תוקפם של צוי הריסה מינהליים לפי חוק התכנון והבניה. בשני המקרים הסעיף מצמצם לעילות מוגדרות היטב את שיקולי ההתערבות של בית המשפט.

שיקולים אלה מצומצמים מהביקורת המינהלית הרגילה אותה מפעיל בית משפט מינהלי על החלטות הרשות ורדאי מצומצמים יותר ממתחם השקולים העומדים בפני בית המשפט הדן בתביעה נזיקית, הן לגבי החבות עצמה והן לגבי שעור הפיצוי (לפחות בכל הנוגע לחבות במסגרת עולת הרשלנות).

זאת בשונה מהמקובל במגזרים האחרים בהם הכוח המוקנה בידי הארגון או האורגניס שלו הינו בעיקרו היכולת להגיש תביעה כנגד המנהל או הנציג ואילו ההכרעה הראשונית מסורה כל-כולה בידי בית המשפט.

8. זאת ועוד, בשונה מהמקובל בתביעות נזיקין במגזרים האחרים לא נדרשת לכאורה הוכחת נזק כתנאי להפעלת הסמכות לחיוב אישי של נבחר רשות מקומית או עובדה.

די בכך שההוצאה שהוצאה או התשלום שבוצע הינם בלתי חוקיים, על-מנת לחקנות לשר או לממונה סמכות לחייב בה את האחראי חיוב אישי, גם אם כתוצאה מהוצאה זו לא נגרם לרשות נזק או אף אם הוצאה זו הביאה לה תועלת.

הרשאת ההוצאה הבלתי חוקית, כשלעצמה, הינה עילת חיוב עצמאית, אשר ספק אם קימת במגזרים האחרים.

9. לשם השוואה, חוק יסודות התקציב, התשמ"ה - 1985, קובע שורה של סנקציות מינהליות ואישיות כנגד מי שמפר חובה מהחובות המוטלות לפיו. אף לא אחת מסנקציות אלה רחבה בהקפה דוגמת זו הקבועה בסעיף 221 לפקודת העיריות, למרות שבעיקרו של דבר מדובר במאטריה דומה.

יש להוסיף לכך את החזקה אותה קובע סעיף 223 לפקודה (והסעיפים המקבילים לו בצווי המועצות המקומיות) לפיה יראו כל חבר מועצה שנכח בישיבה בה הורשתה הוצאה בין בלתי חוקית ובין כזו הגורמת חסר או הפסד לרשות, כאילו הוא הסכים לה, כל עוד לא הוכיח ההפך וכל עוד לא ניתן לראות מתוך החלטת המועצה מי החבר שהסכים להוצאה מסוימת.

10. עוד יש לזכור כי לצד סעיפים אלה קיימים כלים נוספים לאכיפת נורמות ההתנהגות הראויות בשלטון המקומי, החל מכלים הנתונים בידי השר כגון הסמכות לגרוע מתוך המענק המגיע לרשויות המקומיות, לפזר את מועצת הרשות המקומית ועוד, עבור דרך הסמכות הניתנת בידי הרשות המקומית עצמה לתבוע, בנויקין, את עובד הרשות או הנבחר אשר הפרו את חובות האמון והזהירות וגרמו בכך נזק לרשות (ולצידה את סמכותו של הממונה לכוף את הרשות להשתמש ביכולת זו) וכלה בסנקציה הפלילית.

11. מתוך מגמה לצמצם את הפער בין הסמכות בסעיף 221 לפקודה ומקביליו בצו המועצות המקומיות ובין נורמות דומות, כאמור, מתחבת מדיניות לפיה תופעל הסנקציה לפי סעיפים אלה מקום שקימת נורמה ברורה, בין בחיקוק ובין בכללים מחייבים אחרים לפיה צריכה הרשות לפעול, וכאשר הפעולה נעשתה בחריגה מנורמה זו מתוך מודעות או מתוך עצימת עיניים.

12. אחד התחומים בהם קיימים כללים ברורים ומחייבים מעין אלה הוא נושא העסקת העובדים בדשות. אלה מעוגנים בין השאר בתקנות העיריות (מכרזים לקבלת עובדים), תשי"ט - 1979, בצו המועצות המקומיות (שרות העובדים), תשכ"ב - 1962 בצו המועצות המקומיות (נוהל קבלת עובדים לעבודה), תשל"ז - 1977, ובכללים שנקבעו ע"י שר האוצר ושר הפנים על-פי חוק יסודות התקציב, התשמ"ה - 1985.

הפרת הכללים בכל הנוגע להעסקת עובדים יכול שתהיה משני סוגים עיקריים - הפרה בנוגע לקבלת העובד לעבודה (אם בחריגה מההוראות בענין מכרז וכד' ואם בחריגה מההוראות המחייבות אשורו של משרד הפנים לנחיצות משרה), והפרה בנוגע לשכר המשולם לעובד.

כל אחת מהפרות אלה מביאה לכך שההוצאה להעסקת אותו עובד הינה הוצאה שלא כדין, שיש לחייב בגינה את האחראי לה.

13. על-מנת להבטיח ודאות יש לחייב אישית בגין הוצאה בלתי חוקית זו את החתומים על חווי ההעסקה או כתבי המינוי של עובדים אלה, בין עובדים שהתקבלו לעבודה שלא כדין ובין עובדים שהשכר המשולם להם חורג מהמותר.

על פי הדין ראש הרשות המקומית וגזבר הרשות הם החתומים על מסמכים אלה, ולפיכך יחויבו אישית בגין הוצאה זו.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

במקרים שבהם גורם אחר ברשות חתום על מסמך כאמור, יחויב גם הוא בגין הוצאה זו.

חיובם האישי של ראש העיריה ושל הגזבר או של גורם אחר החתום על מסמך כאמור לא מותנה בהוכחה שהיו מודעים בפועל להיות ההעסקה שלא כדין. הגדרת תפקידם והסמכויות הניתנות להם והאחריות המוטלת עליהם לניהול עניני הרשות טומנות בחובן את החובה לבדוק ולודא טרם חתימה על חוזה העסקה כתב מינוי או מסמך אחר המאפשר העסקת עובד ברשות שהעסקה זו נעשתה כדין, הן מבחינת כללי קבלת העובד והן מבחינת השכר המשולם לו.

אושרה העסקתו של עובד כאמור במועצת הרשות המקומית, והודע למועצה, עובר לקבלת ההחלטה על היות ההעסקה שלא כדין, יחויבו בהוצאה גם חברי המועצה שנטלו חלק באשור זה, על-פי הכללים המפורטים בסעיף 223 לפקודה ובצוי המועצות המקומיות.

14. לצד מרכיב כוח האדם בתקציב הרשות המקומית מצוי בו גם מרכיב הפעולות, הן במסגרת התקציב השוטף והן במסגרת תקציב הפתוח.

על הוצאת ופעולות בתחומים אלה חלים כללים שונים, חלקם הקובעים מהי הדרך הראויה לביצועה של הוצאה או ההתקשרות, דהיינו כללים מתחום הפדוצדורה, וחלקם הקובעים מהן ההוצאות או הפעולות אותן מוסמכת ורשאית רשות מקומית לבצע, דהיינו כללים בתחום המהות.

חריגה מכל אחד מסוגי הכללים האמורים הופכת את ההוצאה או הפעולה לכאלה שנעשו שלא כדין.

15. על פי העקרונות שפורטו לעיל, הפרת הכללים הקבועים בדין לענין תנאים מוקדמים לביצוע התקשרות או פעולה אחרת בעלת השלכות כספיות, כגון התקשרות או פעולה ללא אשור המועצה או השר מקום שאלה נדרשים, התקשרות או פעולה טרם אשור תקציב בלתי רגיל או מבלי שנערך מכרז, מקום שאלה נדרשים, מתן הנחה או תמיכה מבלי שהתקבלה על כך החלטה בגופים המוסמכים לכך, מביאה לכך שהוצאה או פריט בחשבון הינם שלא כדין ויש לחייב בגינם את האחראים להם.

16. בגין הוצאה בלתי חוקית או פריט בלתי חוקי בחשבון יחויבו החתומים על ההתקשרות שלא כדין או על מסמך אחר המורה לבצע פעולה כאמור.

בדומה לנושא העסקת עובדים גם בהתקשרויות ופעולות מסוג זה ראש הרשות המקומית וגזבר הרשות הם החתומים על מסמכים כאמור ולפיכך יחויבו אישית בגין ההוצאה או הפעולה.

במקרים בהם גורם אחר ברשות חתום על מסמך מסוג זה יחויב גם הוא בגין הוצאה או פעולה זו.

לענין החיוב האישי יחולו כללים המפורטים בפסקה 13 לעיל.

17. במקום שבו ההחלטה על ביצוע התקשרות או פעולה כאמור התקבלה על ידי מועצת הרשות, יחויבו גם חברי המועצה שנטלו חלק באותה החלטה בגין הוצאה או פריט בחשבון.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

18. הפרת הכללים הקבועים בדין לענין מהות ההוצאות או הפעולות אותן מוסמכת ורשאית רשות מקומית לבצע, מביאה אף היא לכך שההוצאה או הפריט בחשבון הינם שלא על פי דין.

- כך, מתן הנחה בחריגה מתקנות ההסדרים במשק המדינה (הנחה מארנונה), מתן תמיכה לגוף שאינו עומד בקריטריונים הקבועים בנוהל למותן תמיכות, הוצאה שהיא בבחינת תעמולת בחירות אסורה, או הוצאה בענין שבו הרשות המקומית אינה מוסמכת לפעול.

19. בגין הוצאה בלתי חוקית או פריט בלתי חוקי זה בחשבון יחויבו החתומים על ההתקשרות שלא כדין או על מסמך אחר המורה לבצע פעולה כאמור. מקום בו ההחלטה על ביצוע ההתקשרות או הפעולה התקבלה ע"י מועצת הרשות יחויבו גם חברי המועצה שנטלו חלק באותה החלטה.

20. נוכח המציאות שבה לא הופעלה סמכות זו על ידי משרד הפנים משך שנים רבות אין מקום ככלל להפעלתה כיום כלפי הרצאות שהוצאו בעבר.

יחד עם זאת מקום שמשרד הפנים או רשות מוסמכת אחרת כגון הממונה על השכר יעשו שמוש בסמכותם ויורו לרשות המקומית לפעול להפסקת הפעולה או ההוצאה כגון הפסקת העסקתו של עובד שהועסק שלא כדין או הפחתת שכרו, וימצא שהרשות לא עשתה את הנדרש לשם כך, יחויבו ראש הרשות והגזבר כאמור בגין המשך ההוצאה הבלתי חוקית, ממועד זה ואילך.

21. ככלל הפעלת סמכות בתחום המשפט המנהלי, תופעל גם סמכות זו לאחר בחינת כל מקרה לגופו, ובהתאם לנסיבותיו.

22. סכומם של דברים, כלשונו של בית המשפט:

"כוח וסמכות של אנשי ציבור, בשל האמון שניתן בהם - מלווים וחייבים להיות מלווים במחויבות ובאחריות".

הפעלת הסמכות הנתונה בידי משרד הפנים תעשה, על-מנת לנסות ולהבטיח שפעולותיה הכספיות של הרשות המקומית יעשו כדין, תוך כבוד הובת הנאמנות המוטלת על עובדי הציבור ונבחריהו, לטובת תושבי הרשות.

15. בקשות לדחית דיון בהליכים פליליים בשל הגשת בקשה להיתר או לתוכנית

אנו מבקשים להביא לידיעתכם את הנחית המשנה ליועץ המשפטיים לממשלה בענין בקשות לדחית דיון בהליכים פליליים בשל הגשת בקשה להיתר או לתוכנית.

1. הסוגיה של דיון בבקשה להיתר בניה, שנועדה להכשיר בניה או שימוש שלא כדין שהם נושא להליכים פליליים תלויים ועומדים נגד המבקש, נדונה בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 21.900 מיום 1.12.68, שכותרתה "אישור רשיונות כמוסדות תיכנון כשמשפטים תלויים ועומדים". לפי הנחיה זו, אין מניעה לדון בבקשה להיתר בניה במקביל לקיומו של הליך פלילי נגד מבקש ההיתר בגין הבניה או השימוש נושא הבקשה, או כשאי מתן ההיתר משמש באופן אחר נושא למשפט תלוי ועומד. ההנחיה מנומקת בכך, שאין תוצאה טובה וסבירה של המשפט הפלילי על אי מילוי אחר הוראות החוק מזו שהמעוות תוקן בפועל ממש. כאמור, ההנחיה האמורה מתייחסת לבקשה להיתר, ולא לבקשה לאישור לתוכנית.

2. לאחרונה מתרבים המקרים בהם מבקשים נאשמים לדחות דיונים בהליכים פליליים בגין בניה או שימוש שלא כדין, בנימוק שהוגשה בקשה לאישור תכנית להכשרת עבירות הבניה נושא כתב האישום. מסתבר, כי בתי המשפט נעתרים בדרך כלל לבקשות כאלה. כתוצאה מכך חל עיכוב ממושך בהשלמת הדיונים בתיק הפלילי, ובד בבד, נוצר לחץ כבד על מוסדות התכנון לקיים דיון דחוף באותן תוכניות, ולתת להן קדימות על פני תוכניות אחרות, שחשיבותן אינה פחותה - ולעיתים אף עולה על זו של אותן תוכניות - ואשר הוגשו על ידי מבקשים שומרי חוק. תוצאת הדברים היא, שחוטא יוצא נשכר.

3. ככלל, אין יסוד חוקי להימנע מלדון בבקשה לאישור או לשינוי תכנית, אך בשל העובדה שתלויים ועומדים נגד המבקש הליכים פליליים בגין הבניה או השימוש נושא בקשתו. חוק התכנון והבניה קובע מועדים לדיון בתכניות (סעי' 85), ואין הוועדה רשאית להתעלם מהוראות החוק, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי בירושלים בע"פ 181/90 לינר נ. מדינת ישראל (לא פורסם).

4. "נראה לנו שאין הוועדה רשאית למנוע קבלת בקשה להיתר או דיון בבקשה להיתר של נאשם בעבירת בניה שמשפטו תלוי ועומד. סמכותה של הוועדה היא מנותקת ונפרדת מסמכותו של בית המשפט. מדובר בשני הליכים מקבילים שאין האחד תלוי ברעהו." אכן, "מדובר בשני הליכים מקבילים שאין האחד תלוי ברעהו", כלשון בית המשפט לעיל. משמעות הדברים היא, שלא רק שאין ועדות התכנון רשאיות, ככלל, לעכב את הדיון בבקשות להיתר או לתכנית המוגשות להן, בשל הליכים פליליים תלויים ועומדים באותו ענין, אלא שאין גם הצדקה, ככלל, לדחיה או לעיכוב של הדיונים בפני בתי המשפט בשל בקשה של נאשם בפני ועדות התכנון להכשיר את הבניה הבלתי חוקית נושא ההליכים נגדו.

שאלת אפשרות ההכשרה של הבניה הבלתי חוקית או השימוש הבלתי חוקיים, יכולה וצריכה לבוא לידי ביטוי רק בשלב גור הדיון, לענין אפשרות לעיכוב ביצוע הריסת הבניה הבלתי חוקית, או הפסקת השימוש החורג. עצם הגשת בקשה לוועדות התכנון לאישור או תיקון תוכנית, כאשר הליך פלילי תלוי ועומד, איננה צריכה לשמש, ככלל, נסיבה מקלה לנאשם, ומכל מקום, ודאי שאין בכך כדי להצדיק עיכוב של ההליכים בבית המשפט עד לסיום הטיפול בבקשה בוועדות התכנון, הליך שהוא ממושך ומורכב מטבעו, במיוחד כאשר מדובר בבקשה לאישור תכנית, בין תכנית חדשה ובין תיקון לתכנית קיימת.

5. אשר על כן, הנכם מתבקשים להתנגד, ככלל, לבקשות של נאשמים לדחיות מהסוג הנדון, אלא אם כן קיימות נסיבות מיוחדות לעשות כן. כמו כן יש להדגיש בפני בתי המשפט, כי פעולה מצד הנאשם להכשרת הבניה או השימוש הבלתי חוקיים לאחר שנקטו נגדו הליכים פליליים, אין בה כדי להצדיק הקלה בעונשו בנין מעשה העבירה, להבדיל מהתחשבות לענין אפשרות של עיכוב ביצוע, בהתאם להלכות בענין עיכוב ביצוע (ראו לאחרונה: ברע"פ 5738/00 סלאמה ואחי נ' נ"ר הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה בירושלים (טרם פורסם)). על כן, יש לדרוש ענישה חמורה ומרתיעה, כספית ואחרת, גם אם בינתיים הוכשרה הבניה בדיעבד, שכן אחרת לא תהיה כל הרתעה מפני עבריינות בניה.

6. בשולי הדברים יצוין, כי אין זה מופרך, כי במסגרת מכלול השיקולים שרשאית ועדת התכנון לשקול לענין הטיפול והאישור של תכנית המוגשת לה על ידי מי שתלויים ועומדים נגדו הליכים פליליים, כאמור, רשאית היא להביא בגדר שיקוליה גם את העובדה שמדובר בבקשה המיועדת להכשיר בדיעבד עבירות בניה, וכן את השיקול של מניעת עידוד עבריינות בניה. הלכה פסוקה היא, כי שיקול הדעת של רשויות התכנון בדיון בתכניות אינו מוגבל "לעצם התכנון הפיזי" בלבד, אלא רשאיות הן לשקול מכלול שיקולים רחב יותר. לאחרונה, בפסק דינו בבג"צ 2920/94 אדם טבע ודין נ' המועצה הארצית לתכנון, פ"ד נ(3), 441, עמד בית המשפט העליון על היקפו הרחב של שיקול דעתם של מוסדות התכנון, לאמור:

"לא חרי הקונצפציה של דיני התכנון כיום כהדי הקונצפציה שהיתה בעבר. דין התכנון הינו דין דינמי, ובמהלך השנים זכה לממדים ולמשמעויות שלא היו לו בעבר. איננו מדברים עוד - כבעבר - אך בשימושי קרקע למינהם, אלא בתפישה כוללת של חברה, של כלכלה ושל איכות חיים בעיר ובכפר." (בעמ' 454 - 455).

לדברים אלה קדמו החלטות רבות של בית המשפט העליון, בהם הוכרו מכלול שיקולים ציבוריים, החורגים מהתכנון במובנו הצר, כשיקולים רלבנטיים בגדר שיקולי רשויות התכנון בדיון ובאישור תכניות. כך, למשל, בהמ" 468/81 נוצר ואחי נ' אורביט, פ"ד לה (4), 736, הוכרו שיקולי עידוד עליה כשיקולים לגיטימיים (שם, בעמ' 740), וכך בבג"צ 595/75 רבו סולימאן נ' הוועדה המחוזית, פ"ד ל(3) 337, הוכרו שיקולים חינוכיים (שם בעמ' 353), וכך גם בבג"צ 237/88 מועצה מקומית גבעת שמואל נ' מנכ"ל משרד הפנים, פ"ד מב(4), 841, אישר בית המשפט את השיקול של מניעת פגיעה ברגשות דתיים כשיקול ראוי בגדר שיקוליה של ועדת תכנון (בעמ' 847 - 849).

נראה אפוא, כי רשויות התכנון רשאיות לשקול גם שיקולים של אי עידוד עבריינות, במסגרת מכלול שיקוליהן, כמוכן מתוך סבירות ומידתיות.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

16). שיקולים בהארכת מועדים על פי סעיף 197(ב) לחוק התכנון והבניה
התשכ"ה - 1965

מטרת מסמך זה הינה לפרוש מערך שיקולים שימשו לצורך בחינת בקשות להארכת מועדים על פי סעיף 197(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן - החוק) ולקבלת החלטות בהן.

מבוא

סעיף 197(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן - החוק) הסמיך את שר הפנים להאריך את המועד להגשת תביעת פיצויים בגין פגיעת מקרקעין על ידי תכנית, שלא בדרך הפקעה.

עד לתיקון 43 לחוק נקבעה תקופה של שנה אחת להגשת תביעת הפיצויים ולשר הפנים הוענקה הסמכות להארכת המועד "אם היתה סיבה סבירה לכך".

בתיקון 43 לחוק, הוארכה התקופה לשלוש שנים ומנגד סמכות השר להארכת התקופה צומצמה ל"טעמים מיוחדים שיירשמו". תוקפו של התיקון האמור בכל הנוגע לסעיף זה, נקבע ליום 1.1.96.

מטבעה של סמכות להארכת מועדים הקבועים בחיקוק, שאין היא נועדה לטפל אלא במקרים חריגים, באשר הכלל הוא עמידה במועדים שנקצבו בחיקוק. בהתאם להוראות החוק הננו נדרשים לבדוק, האם קיימת סיבה סבירה או טעמים מיוחדים להארכת המועד, לפי העניין.

במסגרת זאת, הננו נדרשים אם כן לבחון את הסיבות והטעמים שמועלים כסיבה לאיחור האמור על רקע מידת האיחור. מכלול הסיבות והטעמים המועלים בכל מקרה, אינם דומים זה לזה ויתר על כן אין דומה משקל נימוק פלוני על רקע תשתית עובדתית מסויימת למשקלו על רקע תשתית עובדתית שונה והמכלול המצטבר של הנימוקים אף הוא יש לראותו על רקע מידת האיחור המשתנה ממקרה למקרה.

בשים לב להיותנו עוסקים אם כן במקרים חריגים, הרי שאין אפשרות לקבוע רשימה סגורה של קריטריונים אשר יתנו מענה מראש על מכלול המקרים או אף על חלקים ניכרים מהם ואין מנוס אלא לשקול כל מקרה לגופו ועל רקע נסיבותיו.

עם זאת, הנני רואה לחוציא נוהל זה על מנת להגדיר ולהצביע על מכלול שיקולים אשר יש ליתן להם משקל - בכל מקרה לגופו - ולבחון אותם על רקע מידת האיחור שבגיננו מתבקשת הארכת המועד.

מטבע הדברים אין המדובר ברשימה ממצה של שיקולים, אלא ברשימה שיש בה כדי להצביע על כוונים ומגמות.

כללי

המקרים בהם הננו מתבקשים להאריך מועדים, מתייחסים בעיקרם לשתי תקופות. האחת הינה תקופה שבה נטען לאי ידיעה בפועל על קיום התכנית הפוגעת. השנייה, הינה תקופה שבה הפונה ידע על קיום התכנית הפוגעת אך השתהה בהגשת התביעה. ברובם של המקרים קיים שילוב זה או אחר של תקופות אלו במהלך תקופת האיחור.

רמת הסיבות הנדרשות לצורך הארכת מועד במצב העניינים השני הינה חמורה מזו שיש לדרוש כלפי המצב הראשון. זאת, באשר מוטל על אדם לפעול מיד עם ידיעתו בכל המהירות להגשת התביעה. אין האדם יכול לטעון שיש ליתן לו את מלוא התקופה הקבועה בחוק החל מידיעתו בפועל, מאחר והחוק קבע כי מרוץ הזמנים יחל בפרסום התכנית ברשומות, הא ותו לא.

מן הכלל אל הפרט סיבות אישיות

א. בהתאם להוראות החוק המועד הקובע למרוץ הזמנים אינו תלוי בידיעה בפועל על קיום התכנית, אלא תלוי במועד פרסום התכנית ברשומות. עם זאת, קיימים נסיבות אישיות מיוחדות - במידה והוכחו כראוי ועל בסיס תיעוד וראיות - בהם מן הראוי לקחת בחשבון מצבים מיוחדים בהם נפגעה יכולתו של אדם לדעת על קיומה ואישורה של התכנית ובכלל זאת:

- זקנה מופלגת או אי כשרות משפטית בלא קיום אפוטרופוס או גורם מטפל
- שהות ארוכה בחו"ל במהלך כל תקופת האיחור ולרבות בשלב הכנת התכנית, בלא שהיה גורם שטפל בענייני הפונה;
- מחלה או מוגבלות של המבקש שמנעה ממנו ידיעה על התכנית,

ב. סיבות אישיות אלו ואחרות, יכולות לשמש גם כהצדקה לשיהוי בטיפול בהגשת הבקשה - אף אם היתה קיימת ידיעה בפועל על התכנית - וזאת בשל חוסר יכולת לממש את יכולת התביעה ולהגיש אותה.

סיבות אחרות

- א. קיום סכסוך משפטי בנוגע לזכויות במקרקעין, שמנע ידיעה על התכנית או הגשת תביעה.
- ב. פגם בפרסום המקרקעין הכלולים בתכנית באופן שמנע מהמבקשים לדעת כי התכנית הפוגעת חלה על המקרקעין שבבעלותם או גובלת בהן.
- ג. קבלת מידע לא נכון מגורם מוסמך (מוסד תכנון/ הועדה המקומית/ הרשות המקומית) שהיה בו כדי למנוע ידיעה על קיום התכנית או למנוע הגשת תביעה.
- ד. קיום משא ומתן בין הועדה המקומית לבין המבקש, במשך תקופה סבירה, בכדי לבחון אפשרות למתן פיצוי (בין בכסף ובין בדרך אחרת) בגין פגיעה על פי סעיף 197 ובתנאי שהמשא ומתן נוהל באופן שוטף ורציני, יש בו כדי להוות סיבה שתצדיק הארכת מועד ובתנאי שהבקשה הוגשה תוך זמן קצר מסיום הליכי המשא ומתן.
- ה. ככלל לא תינתן הארכה לגורמים עיסקים.
- ו. ככלל לא תינתן הארכה למבקש שענייניו מטופלים על ידי אנשי מקצוע.
- ז. במכלול השיקולים יינתן משקל לעמדתן של הועדות המקומיות העלולות לחובב בחובת הפיצויים בגין הארכת המועד וזאת במיוחד בכל הנוגע להסכמתן של הועדות המקומיות להארכת המועד המבוקשת.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

(17). תכניות בסמכות ועדה מקומית

STATE OF THE INTERIOR
THE DIRECTOR GENERAL

משרד הפנים
המנהל הכללי

מדינת ישראל
STATE OF ISRAEL

י"ט בשבט התשס"א
12 בפברואר 2001
תכ. 777-2001

אל: יו"ר ועדות מחוזיות
יו"ר ועדות מקומיות
מהנדסי ערים וועדות מקומיות

שלום וברכה,

הנדון: תכניות בסמכות ועדה מקומית

לאחר בחינת הנושא הגעתי למסקנה שבדיקת התכניות בסמכות ועדה מקומית בשלב עיון ואישור השר, המתבצעת כיום באגף לתכניות מיתאר מקומיות, צריכה להתבצע במחוזות.

א. בעת בדיקת תכניות בסמכות הועדה המקומית ילקחו בחשבון:

1. הקריטריונים שקבע שר הפנים (רצ"ב נספח 1).
2. השיקולים התכנוניים כפי שנקבעו ע"י מנהלת מינהל התכנון (רצ"ב נספח 2).
3. הסמכות המשפטית - כפי שנוסחה ע"י הלשכה המשפטית (רצ"ב נספח 3).

ב. נוהל העבודה יהיה כדלקמן:

1. הועדות המקומיות מונחות בזאת פעם נוספת להעביר את כל התכניות בסמכות ועדה מקומית, המועברות כיום למינהל התכנון לפי סעיף 109 לחוק התכנון והבניה, גם ללשכת התכנון המחוזית.
2. בלשכת התכנון המחוזית יועברו התכניות לבדיקת בודקי התכניות האחראים על הועדה המקומית הנוגעת לתכניות.
3. הבדיקה תתבצע הן מבחינת סמכותה של הועדה המקומית לאשר את התכנית והן מבחינת ההבטים התכנוניים של התכנית, ובעקבותיה יקבע האם התכנית תהיה טעונה אשור שר לפי סעיף 109.
4. יושבי ראש הועדות המחוזיות יוסמכו לקבוע תכנית בסמכות מקומית כטעונה אשור שר וכן לאשר או לסרב לאשרה (זאת בנוסף לסמכות הנתונה כיום לשר ולמנכ"ל).
5. הלשכה המשפטית תהיה אחראית להדרכה שוטפת של היועצים המשפטיים לועדות המחוזיות בכל הנוגע לסמכות הועדות המקומיות. מינהל התכנון יהיה אחראי להדרכה שוטפת של עובדי לשכות התכנון בכל הנוגע לבדיקה בהבטים התכנוניים.
6. אנו מקוים שבדרך זו יפעיל משרד הפנים את סמכויותיו בנוגע לתכניות אלה באופן המגשים באופן מיטבי את המטרות העומדות ביסודן.

בברכה,

דב גזית

נספח מס' 1

שר הפנים

י"ח באלול התש"ס
18 בספטמבר 2000
תכ. 2000-3396

לכבוד
הממונים על המחוזות
מתכנני מחוזות

שלום וברכה,

הנדון: קריטריונים לקביעת תכניות כטעונות אישור שר הפנים
סעיף 109 לחוק התכנון והבניה

להלן לידיעתכם רשימת הקריטריונים לקביעת תכניות כטעונות אישור שר הפנים:

- א. תכניות הנוגדות למדיניות תכנון ארצית כפי שנקבעה על ידי הממשלה, המועצה הארצית או מינהל התכנון. (הכוונה לתכניות המשנות ו/או פוגעות ביעדי שטחים כגון גנים לאומיים, תכנות כח, מקורות מים, מקומות קדושים, תכניות שאינן בצפיפות בניה נדרשת, וכו').
- ב. תכניות בעלות השלכה משמעותית בשטחים הסמוכים לגבול המדינה.
- ג. תכניות שלגביהן הועברה פניה מטעם יו"ר הועדה המחוזית ו/או מטעם מתכנן המחוז בידיעת/באישור היו"ר - לקבוע את התכנית כטעונה אישור שר הפנים.
- ד. תכניות מתאר רחבת היקף מבחינת חשיבותן ו/או מסת הבניה שלהן והשינוי שהן מביאות איתן (לדוגמא - בית שמש, מודיעין).
- ה. תכניות שיקבעו כטעונות אישור השר על פי הנחיות השר ו/או מנכ"ל המשרד.

בסדרה,

חיים רמון
שר הפנים

העתיקים: מר דב גזית - המנהל הכללי
גבי דיה רציבסקי - מנהלת מינהל התכנון
גבי תורה בנין - ממונה על בקרת תכניות מינהל התכנון

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

נספח מס' 2

מדינת ישראל
משרד הפנים - מינהל התכנון

ו' אלול, התש"ס
6 ספטמבר 2000

לכבוד

א.ג.,

הנדון: ההנחיות / קריטריונים תכנוניים לקביעת תכניות בסמכות ועדה מקומיות

בנוסף לפרשנות המשפטית לסעיף 62 א (א) לחוק התכנון והבניה אשר תופץ לקראת יום העיון שיתקיים ב- 24.9.2000 במעלה החמישה, להלן רשימת הקריטריונים התכנוניים לקביעת תכנית בסמכות ועדה מקומית כטעונה אישור השר:

1. אי התאמה למדיניות תמאיית, תממיים ומסמכי מדיניות של הממשלה, המועצה הארצית והנחיות מינהל התכנון.
2. שיקולים פרוגרמטיים.
3. שיקולים של פגיעה באיכ"ס, תחבורה וכד.
4. עמידה בחוק ותקנות התכנון והבניה.
5. על כל תכנית לעמוד בתנאי ההגשה המינימליים שנקבעו בחוזר מנכ"ל.

בכבוד רב,

דינה רציבסקי
מנהלת מינהל התכנון

העתיקים:

אדרי נעמי אנגיל - מנהלת אגף תכניות מתאר מקומיות ומפורטות
גבי תורה בנין - ממונה בקרת תכניות מתאר מקומיות ומפורטות

נספח מס' 3

כללי

במסגרת תיקון מספר 43 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן - החוק) הוקנתה לוועדה המקומית הסמכות להפקיד ולאשר תכניות בנושאים מסוימים אשר נקבעו בסעיף 62א לחוק.

סעיף 62א לחוק קובע:

(א) תכנית מפורטת או תכנית מיתאר מקומית, הכוללת אך ורק אחד או יותר מהנושאים המפורטים להלן, היא תכנית בסמכות הוועדה המקומית כאמור בסעיף 61א א (א):

- (1) איחוד וחלוקה של מגרשים, כמשמעותם בפרק ג' סימן ז', ובלבד שאין בתכנית שינוי בשטח הכולל של כל יעוד קרקע, למעט האמור בפסקאות (2) ו-(3);
- (2) הרחבת דרך בתוואי המאושר בתכנית בת תוקף, למעט דרך שאושרה בתכנית מיתאר ארצית;
- (3) הגדלת שטחים שנקבעו בתכנית בת תוקף לצורכי ציבור כמפורט להלן: דרכים, גנים, שטחי נופש וספורט, עתיקות, שטחי חניה, תחנות אוטובוס ורכבת שאין תחנות קצה, שווקים, בתי קברות, מבנים לצורכי חינוך, דת ותרבות, מוסדות קהילתיים, בתי חולים, מרפאות, מקלטים, מחסני חירום, מתקנים לאספקת מים;
- (4) שינוי בקו בנין הקבוע בתכנית;
- (5) שינוי של הוראות לפי תכנית בדבר בינוי או עיצוב אדריכליים;
- (6) שינוי חלוקת שטחי הבניה המותרים בתכנית אחת, מבלי לשנות את סך כליהשטח הכולל המותר לבניה בתכנית ובתנאי שהשטח הכולל המותר לבניה, בכל יעוד קרקע, לא יגדל ביותר מ- 50%;
- (7) שינוי בהוראות בדבר גודל שטח מגרש שמותר להקים עליו בנין;
- (8) הגדלת מספר יחידות הדיור, ללא הגדלת סך כל השטחים למטרות עיקריות, ובלבד שמוסדות הציבור והתשתיות, הכלולים בתכנית, נותנים מענה לצרכים הנובעים מהגדלת מספר יחידות הדיור;
- (9) כל ענין שניתן לבקשו כחקלה לפי סעיף 147, בכפוף להוראות סעיף 151; אין בהוראות פסקה זו כדי לפגוע בסמכות הוועדה המקומית לתת הקלה לפי סעיף 147, ואולם לא תאשר הוועדה המקומית הקלה לפי סעיף 147, אלא בכפוף להפחתה של הזכויות שנקבעו בתכנית שאושרה לפי פסקה זו; שר הפנים יקבע את דרכי הפרסום של הפקדת תכנית לפי פסקה זו.
- (10) בכפוף להוראות סימן ח' שבפרק ג' - הקמת תחנת תדלוק באזורים המיועדים בתכנית לתעשייה, למסחר, לחקלאות, למשרדים, לאחסנה או לחניה;

(ב) הוראות סעיף קטן (א) אינן גורעות מהוראות סעיפים 129 עד 131 וסעיף 147.

אין בסמכות הוועדה המקומית אלא תכנית הכוללת אך ורק אחד או יותר מהנושאים המפורטים בסעיף 62א(א) וכל תכנית הכוללת נושא אחד או יותר, שאינו מפורט בסעיף 62א(א) לחוק אינה בסמכות ועדה מקומית.

כדוגמאות נבחרות לנושאים שאינם כלולים בסעיף 62א לחוק, ולפיכך אינם בסמכות הוועדה המקומית, ניתן לראות הוראות בדבר שינוי ייעודי קרקע שלא בנסיבות הקבועות בסעיף 62א, בין על דרך הוספת תכליות ובין על דרך גריעת תכליות, הוראות בדבר הפקעת קרקע לצרכי ציבור והוראות בדבר שיפוי להבדיל מהתניית אישור תכנית בכתב שיפוי.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

סמכות הועדה המקומית הינה לאשר תכנית מיתאר מקומית או מפורטת והינה כפופה למדרג התכניות הגבוהות מתכניות אלו כדומה הנורמטיבית, דהיינו תכניות המיתאר המחוזיות והארציות.

תכנית בסמכות ועדה מקומית כפופה, ככל תכנית אחרת, להליך אישור השר הקבוע בסעיף 109 לחוק, ועליה לעמוד בדרישות התוספת הראשונה לחוק (קרקע חקלאית) ובדרישות התוספת השניה לחוק (מימי חופין).

מטבע הדברים, אין תכנית אחת דומה לחברתה. לפיכך איננו מתיימרים ליתן מענה במסגרת מסמך זה לכל תכנית לגופה ולנסיבותיה, ובודאי שלא למצות את הפרשנות לסעיף 62א, אלא מטרתנו הינה להצביע על עקרונות ודוגמאות מרכזיות, אשר יהיה בהם כדי להוות נקודת מוצא וכלי עזר בבדיקת התכניות.

מסמך זה אינו עוסק אלא בהיבט המשפטי הצר הנוגע לסמכות הועדה המקומית ואין הוא מתייחס להיבטים התכנוניים, אשר טעונים בדיקה לגופה של כל תכנית ותכנית.

מן הכלל אל הפרט איחוד וחלוקה

(1) איחוד וחלוקה של מגרשים, כמשמעותם בפרק ג' סימן ז', ובלבד שאין בתכנית שינוי בשטח הכולל של כל יעוד קרקע, למעט האמור בפיסקאות (2) ו-(3).

הועדה המקומית רשאית, בתכנית, לבצע את ההליך הטכני של איחוד וחלוקה של מגרשים. אין חובה לבצע בתכנית גם איחוד וגם חלוקה, אלא הועדה המקומית רשאית לאשר או איחוד או חלוקה או איחוד וחלוקה כאחד. הועדה המקומית אינה רשאית לאשר תכנית לאיחוד וחלוקה אלא כאשר כל השטח עליו מבוצע איחוד וחלוקה נמצא ברצף קרקעי אחד.

אין בסמכות הועדה המקומית לשנות ייעודי קרקע במשולב עם ההליך של איחוד וחלוקה. לפיכך נקבע כתנאי שלא יהיה בתכנית שינוי בשטח הכולל של כל יעוד קרקע, כפי שהיה קיים על פי תכנית שקדמה להליך האיחוד וחלוקה. במסגרת זאת, עומד כל ייעוד קרקע שנקבע בתכנית התקפה בפני עצמו ולפיכך, שטח לשבילים ושטח לדרכים, הינם ייעודי קרקע נפרדים ובעלי תכלית שונה ולפיכך לא ניתן לשנות מהשטח הכולל שנקבע לכל אחד מייעודים אלו על פי התכנית התקפה.

הסייג בסיפא של סעיף (1) מאפשרת סטייה ממגבלה זו בשני מקרים:

(א). הראשון עוסק בסמכות הועדה המקומית על פי סעיף 62א(א)(2) להרחיב דרך בתוואי המאושר בתכנית בת תוקף, למעט דרך שאושרה בתכנית מיתאר ארצית.

(ב). השני עוסק בסמכות הועדה המקומית על פי סעיף 62א(א)(3) להגדיל שטחים שנקבעו בתכנית בת תוקף לצרכי ציבור.

סמכות הועדה המקומית הינה לבצע איחוד וחלוקה ואין בסמכותה לקבוע הוראות בדבר ביצוע עידי של איחוד וחלוקה שלא במסגרת התכנית.

הועדה המקומית נדרשת לבצע את הליכי האיחוד והחלוקה בהתאם לקבוע בפרק ג' סימן ז' ולתקנות בנין ערים. במסגרת זאת, נדרשת הועדה לעמוד בכל התנאים הקבועים בסימן זה. יש לצרף לתכנית טבלת הקצאה, במידה ומדובר באיחוד וחלוקה בהסכמה או טבלת איוון והקצאה במידה ומדובר באיחוד וחלוקה שלא בהסכמה.

כמו כן, יש להקפיד על מכלול ההליכים הקבועים לתכניות איחוד וחלוקה לרבות משלוח הודעות אישיות בהתאם לסעיף 7 לתקנות בנין ערים הנוגעים לנושא ותקפים בכל מחוז.

הרחבת דרך

(2) הרחבת דרך בתוואי המאושר בתכנית בת תוקף, למעט דרך שאושרה בתכנית מיתאר ארצית

הועדה המקומית רשאית בתכנית לאשר הרחבת תוואי דרך המאושר בתכנית בת תוקף, כאשר הרחבה זו יכולה לבוא על חשבון כל ייעוד קרקע אחר, לרבות ייעוד לצרכי ציבור. ויודגש, הרחבת דרך ולא הארכת דרך או התוויית דרך חדשה.

"דרך" מוגדרת בסעיף 1 לחוק כ"תוואי למעבר רכב, הולכי רגל או בעלי חיים, לרבות מסילת ברזל, מבני דרך, אי תנועה, קיר תומך, קיר או סוללה למניעת רעש וכן תעלה, חפיר ומעביר מים בצד הדרך או מתחת לה, ולרבות מיתקני דרך".

לאור הגדרת דרך, אין מניעה להרחיב דרכים משולבות ושבילים במסגרת סמכות הועדה המקומית.

אין בסמכותה של הועדה המקומית לאשר בתכנית:

- הרחבת דרך הקיימת בפועל, לרבות מתרוכות, אולם שלא על פי תכנית בת תוקף.
- הרחבת דרך שנכללת בתכנית מיתאר ארצית, לרבות תמ"א 3/, תמ"א 23/, תמ"א 31א/א.

הגדלת שטחים לצרכי ציבור

(3) הגדלת שטחים שנקבעו בתכנית בת תוקף לצרכי ציבור כמפורט להלן: דרכים, גנים, שטחי נופש וספורט, עתיקות, שטחי חניה, תחנות אוטובוס ורכבת שאינן תחנות קצה, שווקים, בתי קברות, מבנים לצרכי חינוך, דת ותרבות, מוסדות קהילתיים, בתי חולים, מרפאות, מקלטים, מחסני חירום, מתקנים לאספקת מים

סמכות הועדה המקומית להגדיל שטחים שנקבעו בתכנית בת תוקף לצרכי ציבור. אין בסמכותה להגדיל שטח לצרכי ציבור אחד על חשבון משנהו, מאחר ואין בסמכותה להקטין שטחים שנקבעו לצרכי ציבור.

בהתאם להוראת סעיף 61א(ג) במידה והתכנית כוללת הגדלת שטחים בהתאם לסעיף קטן זה, על הוועדה המקומית לשלוח, במידת האפשר, הודעה לכל בעל רשום.

מדובר ברשימה סגורה של צרכי ציבור ולפיכך אין הועדה המקומית רשאית לאשר הגדלת שטח לצורך ציבורי שלא פורט בסעיף. שאלת היותו של הייעוד ציבורי הינה שאלה שיש להכריע בה בכל מקרה ומקרה לגופו, לאור היותה תלויה באופי הייעוד המבוקש ובמידת היותו פתוח לציבור הרחב.

אין צורך שמכלול השטח, הן המקורי והן שטח ההגדלה יכללו בתחום התכנית, אלא ניתן להכליל אך את שטח ההגדלה בתכנית ובתנאי שהשטח הציבורי המקורי נמצא ברצף קרקעי עם שטח ההגדלה.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

על שטח ההגדלה, חלות כל ההוראות שחלו על השטח הציבורי שאותו נועד השטח להג. במסגרת זאת, שטחי הבניה המותרים בשטח החדש יקבעו בהתאם לשטחי הבניה המותרים בשטח לפי התכנית התקפה. במידה ושטחי הבניה נקבעו באחוזים, הרי ששטחי הבניה יגזרו מגודל השטח שנוצר בכל סוג לפי אחוזי הבניה המותרים בו. במידה ושטחי הבניה לשטח הציבורי נקבעו במטרים, הרי ששטח הבניה יגזר באופן יחסי לשטח החדש לעומת השטח שהיה קיים בתכנית המקורית.

שינוי קוי בנין

(4) שינוי בקו בנין הקבוע בתכנית.

הועדה המקומית רשאית לאשר שינוי בכל קו בנין הקבוע בתכנית מיתאר מקומית או מפורטת. הועדה המקומית כפופה בעת שהינה משנה קו בנין לכל ההוראות הקבועות בעניין זה בתכניות המיתאר הארציות והמחוזיות וזאת כפי הקבוע בסעיף 62א(ב) לחוק.

סמכותה של הועדה מקומית הינה לשינוי קוי בנין. לפיכך, במידה והתכנית המקורית לא קבעה קוי בנין, אלא קבעה כי קוי הבנין יקבעו בתכנית מפורטת, אין הדבר בגדר סמכות הועדה המקומית, מאחר ואין מדובר בשינוי קוי בנין, אלא בקביעת הסדר ראשוני.

יש לשים לב, כי לעיתים נקבעו נתונים מהותיים נוספים על איסור הבניה בהתבסס על קוי הבנין, דוגמא לכך ניתן לראות בתכניות מרתפים שאפשרו שטח בניה בהתאם לקו הבנין של הבנין שמעל המרתף. הגדלת קו הבנין אין בה כדי להוסיף זכויות בניה ולפיכך, יש לחייב קביעתה של הוראה מפורשת בתכנית לפיה יקבע כי זכויות הבניה למרתפים יהיו בהתאם לקוי הבנין בתכנית המקורית.

שינוי הוראות בינוי

(5) שינוי של הוראות לפי תכנית בדבר בינוי או עיצוב אדריכליים

הועדה המקומית הוסמכה בתכנית לשנות הוראות הנוגעות לבינוי או עיצוב אדריכליים.

הוראות הבינוי והעיצוב הינם אותם פרטים נוספים שאין, בדרך כלל, חובה לכללם בתכנית מאושרת על פי חוק ואשר עוסקים בהוראות בינוי ועיצוב, הלכה למעשה. כדוגמא להוראות מעין אלו, ניתן לראות בהוראות בדבר חומרי גמר, פיתוח סביבתי וכו'.

אין המדובר בנושאים מהותיים, אשר קיימת חובה, בדרך כלל, לכללם בתכנית מאושרת על פי חוק, כדוגמת מספר קומות, מספר מבנים וכו'.

המבחן הינו מבחן מהותי ואין בהיותו של פרט זה או אחר כלול במסמך הקרוי "נספח בינוי" בגדר ראייה להיותו נופל בגדר הוראות בדבר בינוי או עיצוב אדריכליים. במסגרת המבחן המהותי יש גם לבחון את האפשרות לקיום תוצאות מהותיות להוראה הנראית על פניה כהוראת בינוי. דוגמא למקרה מעין זה, ניתן לראות בחובה הקבועה בתכנית על הקמת ארקדות, כאשר במשולב עם הוראה זו נקבעה חובת על מתן זיקת מעבר לציבור בשטח זה, דוגמא נוספת לעין זה, ניתן לראות בהוראות בינוי הנובעות מהיותו של בנין מיועד לשימור.

הועדה המקומית הוסמכה לקבוע ולשנות הוראות הקיימות בתכנית בדבר בינוי, אולם לא הוסמכה לבטל הוראות בדבר בינוי שנקבעו בתכנית ולהמירם בהסדרים לקביעות הוראות הבינוי בשלב שלאחר התכנית.

שינוי חלוקת שטחי הבניה

(6) שינוי חלוקת שטחי הבניה המותרים בתכנית אחת, מבלי לשנות את סך כל השטח הכולל המותר לבניה בתכנית ובתנאי שהשטח הכולל המותר לבניה, בכל יעוד קרקע, לא יגדל ביותר מ- 50%.

הועדה המקומית מוסמכת לשנות את חלוקת שטחי הבניה המותרים בתנאים הבאים:

- מדובר בשטחי בניה שנקבעו במסגרת תכנית אחת מקורית. לא ניתן להעביר שטחי בניה שנקבעו בתכנית אחת למגרש אשר ייעודו וזכויות הבניה בו נקבעו בתכנית אחרת. ניתן להעביר שטחים עיקריים לשטחים עיקריים ושטחי שירות לשטחי שירות. לא ניתן להעביר שטחי שירות לשטחים עיקריים.

- השטח הכולל המותר לבניה, בכל יעוד קרקע, לא יגדל ביותר מ- 50%. אין מניעה על אחוזי הבניה שניתן לקחת מייעוד קרקע, אלא רק על שטחי הבניה שניתן להגדיל. לפיכך, ניתן להעביר שטחים אף אם יהיה בכך לרוקן את שטחי הבניה בייעוד שממנו נלקחים שטחי הבניה.

אין צורך בהעברה מייעוד קרקע הקבוע בתכנית לייעוד קרקע אחר הקבוע בתכנית, אלא ניתן גם להעביר שטח במסגרת ייעוד משולב מייעוד משנה לייעוד משנה כדוגמת העברת שטחים מחזית מסחרית למגורים ולהיפך. כמו כן, ניתן להעביר שטחים ממגרש בייעוד אחד למגרש אחר באותו ייעוד.

יוער כי על רקע שיקולי תכנון, עמדת משרד הפנים הינה כי אין לאפשר העברת שטחי בניה מייעודים ציבוריים לייעודים שאינם ציבוריים.

שינוי גודל מגרש

(7) שינוי בהוראות בדבר גודל שטח מגרש שמותר להקים עליו בנין

הועדה המקומית רשאית לשנות הוראות בדבר גודל שטח מגרש שמותר להקים עליו בנין, דהיינו גודל שטח מינימלי או מירבי.

סמכות הועדה המקומית מוגבלת לאפשרות להתיר בניית בנין על מגרש קטן או גדול מזה שנקבע בתכנית המקורית, אולם אין בכך בכדי לאפשר שינויים נוספים.

כדוגמאות לעניין זה נציין שני מקרים.

הראשון: מקרה בו התכנית המקורית קבעה גודל מגרש מינימלי וקבעה כי ניתן להקים בנין על כל מגרש. כיוון שהועדה המקומית אינה מוסמכת להגדיל את מספר המבנים שניתן להקים על מגרש, יש לוודא שבשינוי ההוראה בדבר גודל מגרש מינימלי אין בכדי להגדיל את מספר המבנים שהיה מותר לבנות על פי התכנית המקורית. מספר המבנים ימדד על פי מספר המגרשים שהיה ניתן לבנות על פי הגדרת מגרש מינימלי בתכנית המקורית.

השני: מקרה בו התכנית המקורית קבעה גודל מגרש מינימלי וקבעה את שטחי הבניה לכל מגרש מינימלי. כיוון שהועדה המקומית אינה מוסמכת להגדיל את היקף השטח המותר לבניה - למעט לפי סעיפים קטנים (6) ו- (9) - יש לוודא, כי שינוי ההוראה בדבר גודל מגרש מינימלי אין בו כדי להגדיל את שטחי הבניה שניתנו בתכנית המקורית. יש לחשב את סך שטחי הבניה שהיו קיימים על פי גודל מגרש מינימלי בתכנית המקורית ולחלקם באופן יחסי בין מכלול המגרשים שנוצרו עקב שינוי גודל המגרש המינימלי.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

הגדלת מספר יחידות הדיור

(8) הגדלת מספר יחידות הדיור, ללא הגדלת סך כל השטחים למטרות עיקריות, ובלבד שמוסדות הציבור והתשתיות, הכלולים בתכנית, נותנים מענה לצרכים הנובעים מהגדלת מספר יחידות הדיור. הועדה המקומית מוסמכת להגדיל את מספר יחידות הדיור בתנאים הבאים:

- אין הועדה המקומית מוסמכת להגדיל את סך כל השטחים למטרות עיקריות. הועדה יכולה להגדיל את שטחי השירות הנדרשים בגין הגדלת מספר יחידות הדיור. יש לבחון כי ההגדלה המבוקשת בשטחי השירות אכן נדרשת ונובעת מהוספת יחידות הדיור.

- מוסדות הציבור והתשתיות, לרבות דרכים, ביוב, ניקוז, הכלולים בתכנית, יכולים ליתן מענה לצרכים הנובעים מהגדלת מספר יחידות הדיור. במסגרת זאת, יש לוודא על ידי דרישה לבדיקה פרוגרמטית כי אכן הנושא נבדק וקיים מענה לצרכים הנובעים מהגדלת מספר יחידות הדיור, תוך ראיית מכלול התכניות שהגדילו את מספר יחידות הדיור בתא השטח בו חלה התכנית. במידה וקיים סעיף בתכנית המקורית, אשר קובע כי התכנית מהווה מיצוי של מספר יחידות הדיור וכל הוספה תהווה סטיה ניכרת, יש להקפיד במשנה זהירות על קיום הוכחה כי אכן מוסדות הציבור והתשתיות נותנים מענה להגדלת מספר יחידות הדיור המבוקש.

כל ענין שניתן לבקשו כהקלה

(9) כל ענין שניתן לבקשו כהקלה לפי סעיף 147, בכפוף להוראות סעיף 151; אין בהוראות פסקה זו כדי לפגוע בסמכות הוועדה המקומית לתת הקלה לפי סעיף 147. ואולם לא תאשר הוועדה המקומית הקלה לפי סעיף 147 אלא בכפוף להפחתה של הזכויות שנקבעו בתכנית שאושרה לפי פסקה זו; שר הפנים יקבע את דרכי הפרסום של הפקדת תכנית לפי פסקה זו.

הועדה המקומית הוסמכה לאשר תכנית בכל הנוגע לעניינים שניתן לבקשם כהקלה לפי סעיף 147 לחוק.

סמכות הועדה המקומית מוגבלת כשם שהינה מוגבלת בהליך הקלה, להתנייה הקבועה בסעיף 151 לפיו לא ניתן לאשר הקלה המהווה סטיה ניכרת מתכנית. בעניין זה חלות תקנות התכנון והבניה (סטיה ניכרת מתכנית), התשכ"ז-1967 הקובעות רשימת נושאים שרואים בהם כסטיה ניכרת מתכנית.

רשימת דוגמאות לנושאים המהווים סטיה ניכרת מתכנית ולפיכך, אינם בתחום סמכותה של הועדה המקומית:

- שינוי שיש בו לשנות את אופי הסביבה הקרובה.
- הוספת בנין במגרש על מספר הבניינים המותר לפי התכנית.
- הוספת יותר מקומה מפולשת אחת ועוד שתי קומות מעל למספר הקומות המותר לפי התכנית.
- חריגה מהוראות התכנית למניעת מטרדים הנגרמים על ידי רעש, ריח או עשן כדוגמת הוראות למיגון אקוסטי.
- חריגה מהוראות התכנית בדבר מקומות חניה לכלי רכב. במסגרת זאת, אין הועדה המקומית יכולה לגרוע מתקן החניה שנקבע בתכנית המקורית ואין הועדה המקומית מוסמכת להעביר שטחי חניה מתחת לפני הקרקע לעל פני הקרקע.

במידה ובתכנית נקבעה הוראה כי נושא פלוני, כדוגמת תוספת קומות, מוצה וכל תוספת תהווה סטיה ניכרת, הרי שלא ניתן לאשר בתכנית בסמכות ועדה מקומית מתן הקלה מנושאים אלו, בהיות הנושא בגדר סטיה ניכרת.

ככלל לא ניתן במסגרת הליכי הקלה לאשר תוספת אחוזי בניה. אולם יש לזכור את קיומם של הוראות מעבר לגבי תכנית שהופקדה עד יום כ"ט בתמוז התשמ"ט (1 באוגוסט 1989), אשר בהם ניתן להוסיף על דרך הקלה, שטחי בניה בכמות ובתנאים שנקבעו בהוראות המעבר כפי שתוקנו בעת תיקון תקנות סטיה ניכרת.

ניתן לאשר ניווד והעברת שטחים עיקריים מקומה לקומה. העברת שטחי שירות מותרת אף היא מקומה לקומה בלא מגבלה בתנאי שמדובר באותה מטרת שירות ובנוסף ניתן להעביר שטחי שירות ממטרה פלונית למטרת שירות אחרת, אם סך כל השטח שמבקש לשנותו, אינו עולה על 200 מטרים רבועים או על חמישה אחוזים מכלל השטחים שנועדו בתכנית למטרת שירות כאמור, הכל לפי הנמוך מביניהם. הוראה זו אינה חלה כאמור לעיל על שטחי חניה לאור היות הנושא בגדר חריגה מהוראות התכנית בדבר מקומות חניה לכלי רכב.

יש לבדוק באופן מצרפי את עובדת היותו של העניין מהווה סטיה ניכרת או לא. במסגרת זאת, יש לבדוק בתכנית המתבססת על סעיף זה, האם ניתןו כבר הקלות בעבר, בין בתכנית ובין בהיתר, והאם באופן מצרפי אין הדבר מהווה סטיה ניכרת.

הסעיף קובע כי שר הפנים יקבע את דרכי הפרסום של תכנית על פי סעיף קטן זה. שר הפנים התקין את תקנות התכנון והבניה (דרכי פרסום הפקדת תכנית לפי סעיף 62א(א)(9)), התשנ"ז - 1997 הקובעות כי בנוסף לדרכי הפרסום החלות על כל תכנית שבסמכות ועדה מקומית תחול גם חובה על מסירת הודעה על דבר ההפקדה למי שלדעת מהנדס הוועדה המקומית ייפגע או עלול להיפגע מאישור התכנית.

הקמת תחנות תדלוק

בכפוף להוראות סימן ח' שבפרק ג' - הקמת תחנת תדלוק באזורים המיועדים בתכנית לתעשייה, למסחר, לחקלאות, למשרדים, לאחסנה או לחניה

הקמת תחנת תדלוק, הינה בכפוף למדרג התכניות הגבוהות ממנה ברמה הנורמטיבית, דהיינו תכניות המיתאר המחוזיות והארציות ובכלל זאת, תכנית המיתאר הארצית לתחנות תדלוק, ת/מ/א 18. לפיכך, על כל תכנית לתחנת תדלוק בסמכות ועדה מקומית לעמוד בכל דרישות ת/מ/א 18.

"תחנת תדלוק" כשמה כן היא, מהווה מתקן המיועד להספקת דלק ומוצריו לכלי רכב. במסגרת זאת נכללים המשאבות, גג המשאבות, משרד, שירותים ומחסן הנדרשים לשירות תחנת התדלוק. אין הועדה המקומית מוסמכת לאשר במסגרת זאת, תכליות נוספות כדוגמת מסעדות ושירותי דרך, אלא אם כן היו אלו בגדר התכליות המותרות על פי התכנית שבתוקף.

במסגרת שטח תחנת התדלוק ניתן להכליל גם שטח שישמש כשביל שירות. במידה והשטח המבקש חורג, למעשה, מגדר זה ועומד בפני עצמו כדרך, אין הכללת שטח זה בגדר סמכות הועדה המקומית וזאת אף אם סומן השטח כשטח לתחנת תדלוק.

אין הועדה המקומית מוסמכת לאשר הקמת תחנות תדלוק אלא בשטחים שנקבעו בתכנית ליעודי הקרקע שנקבעו בסעיף קטן (10) ובאלו בלבד. אין הועדה המקומית מוסמכת לאשר תכנית להקמת תחנת תדלוק ביעוד שבו ביחד עם מספר תכליות מותרות גם תכלית מאלו שנמנו בסעיף קטן (10), כדוגמת ייעוד קרקע שבו מותרת גם חניה בנוסף לתכליות נוספות, שבהן אין מוסמכת הועדה המקומית לאשר הקמת תחנת תדלוק.

חוזר מנכ"ל מס' 1/2001

סמכות הועדה המקומית הינה לאשר הקמת תחנות תדלוק בייעודי קרקע אלו, אולם אין בסמכותה ליצור או להוסיף אחוזה בניה לצורך הקמת תחנות התדלוק. אחוזי הבניה הינם על בסיס אחוזי הבניה שהיו קיימים בשטח התכנית בטרם אישורה של התכנית בסמכות ועדה מקומית.

יודגש, כי אין בהסמכת הועדה המקומית על פי סעיף קטן 62א(א)(10) מכדי לגרוע מהאפשרות ליתן היתר להקמת תחנות תדלוק לפי סעיף 9.2. (ב) לתמ"א 18 ובתנאים הקבועים בו בשטח המיועד בתכנית מקומית הכוללת הוראות של תכנית מפורטת לתעשייה, תעשייה משרדים ומסחר או למרכזי תחבורה.

שונות

הועדה המקומית רשאית בהחלטה להוסיף שטחי שירות אשר בהתאם לתקנה 13 לתקנות התכנון והבניה (חישוב שטחים בתכניות ובהיתרים), התשנ"ב - 1992 ובכפוף לתנאים הנקובים בו. הוספת שטחי שירות בהתאם לתקנה זו, ניתן לבטא אותה במסגרת שטחי הבניה בתכנית בסמכות הועדה המקומית.

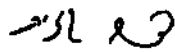
אם כי קביעת תנאים להוצאת היתרי בניה אינה קבועה מפורשות בסעיף 62א, הרי שניתן לראות בהם בהתאם לכללי סבירות והגיון, כסמכות עזר לסמכויות הועדה המקומית במידה והינם נדרשות כהליך נלווה לביצוע פעולה בתכנית שהינו בגדר סמכות הועדה המקומית. כדוגמאות למעשה לסמכות זאת, ניתן לראות כהתניית היתרי בניה ביישום זיקת הנאה או בביצוע הריסה, שהינם פעולות נדרשות עקב שינויים במיקום דרכים או ייעודי קרקע שנעשו בסמכות הועדה המקומית.

במסגרת סמכויות העזר ניתן לראות גם קביעת נספח תנועה הקובע הסדרי תנועה או שינוי נספח תנועה שהיה בתכנית תקפה ובתנאי שהשינוי נדרש להגשמת השינויים שנעשו בסמכות הועדה המקומית ואינו עומד בפני עצמו.

תכנית מפורטת, גם אם היא תואמת תכנית מיתאר שקדמה לה, אשר התנתה מתן היתרי בניה באשור תכנית מפורטת אינה בסמכות הועדה המקומית.

בהתאם להנחיות משרד הפנים שהוצאו לאחר תיקון 43 יש לציין בתכנית בסמכות ועדה מקומית על בסיס איזה סעיף משנה מאלו הנקובים בסעיף 62א הוכנה התכנית. במידה ותכנית ראתה לנכון להיתלות בסעיף סמכות אחד מאלו הנקובים בסעיף 62א והתברר כי אין לה על מה שתסמוך, אלא שקיים לה רווח והצלה מסעיף סמכות אחר, יש לבחון את הצורך בהפקדה חוזרת של התכנית. בחינה זו יש לבצע על ידי בקשת חוות דעת מהיועץ המשפטי של הועדה המקומית בדבר הצורך בהפקדה חוזרת של התכנית.

ב ב ר כ ה,

דב גזית
המנהל הכללי